

Лист Владики (лютий 2008 р.)

В лютневому пастирському листі Владика закликає нас підійти до Великого Посту з оптимізмом та палким бажанням навернення, щоб розділити радість з Богом.

24.12.2008

Мої дорогі діти, хай береже Ісус моїх дочок та синів!

Ми стоїмо на порозі Великого Посту, часу коли Церква, як добра Мати, наполегливо нагадує своїм

дітям про необхідність знов
навернутися до Бога,
виправляючи те, що мало бути
змінено в нашому житті.
Звичайно, як говорив з цього
приводу Папа Римський, «цей
шлях євангельського навернення
не має обмежуватися якимсь
окремим періодом року: цей шлях
кожного дня, шлях, який повинен
включати в себе все наше життя,
кожен день нашого життя» (1).

Під час літургії Попільної Середи
священик, посипаючи попелом
голови вірних, промовляє слова,
що містять наполегливий заклик
до іспиту совісті: *«пам'ятай, бо ти
є порошок і в порошок повернешся»*, як
говорить одне з можливих
формулювань. Це дуже виразне
нагадування про наш стан
смертних створінь. Настане мить,
коли Господь призове нас до себе.
Він буде судити наші думки, слова
та вчинки і винагородить

кожного з нас - славою,
очищенням чи засудженням - так,
як на це заслуговує наше життя.

Уявлення про цю реальність не повинно страхати нас, а радше спонукати відчувати жаль за наші слабкості, ухвалити рішення стати краще, радіти, що на нас чекає остаточна зустріч з Пресвятою Трійцею. Як нагадує Святіший Отець в своїй недавній енцикліці: «Перспектива Страшного суду вже з самих ранішніх часів впливала на християн – включаючи їхнє щоденне життя - і була критерієм, згідно якому слід впорядкувати життя в теперішній час, закликом до сумління і, водночас, надією на Божу справедливість» (3).

Це підкреслює інше можливе обрядове формулювання: *«покайтеся та віруйте у Євангеліє»* (4). Ми грішники, що потребуємо прощення Бога. Тому

нас закликають здійснити глибоку зміну, спрямувати курс своєї земної мандрівки до кінцевої мети - вічного щастя з Богом. Я хотів би, щоб ми сприймали ці слова з почуттям оптимізму, як заклик ставати краще з кожним днем. Якщо ми витримаємо у цій боротьбі, божественний Суддя буде для нас «просто Ісусом, а не Суддею» (5), «нашим» Ісусом, Богом, що дає прощення.

Розважмо слова Св. Хосемарії:
«Замислитесь на хвилинку про це чудесне піклування Господа, який завжди нас чує і завжди уважний до людських слів. В будь-який час, а особливо зараз, бо наше серце схильне та готове очиститись. Він слухає нас і *не нехтує серцем сокрушеним і смиренным* (Пс 50:19)» (6).

Свята Церква з її мудрою педагогікою знов і знов подає нам

ці докорінні ідеї, щоб вони викарбувалися в нашій свідомості, щоб ми їх не забували. На початку Великого Посту, коли священник проводить церемоніал Попільної Середи, вона закликає нас промовити гімн, сповнений надії: *«Поверніться до Мене усім вашим серцем, у пості, в плачі й у жалі. Роздеріть серце ваше, а не одягу вашу, і поверніться до Господа, Бога Вашого, бо він благий і милосердний, довготерпеливий і многомилостивий, - й уболює над нещастям»* (7).

Щороку ми згадуємо про те, що духовність Великого Посту передається в трьох традиційних звичаях: молитві, покайнні, ділах милосердя. В останні роки я пропонував вам розважати їх протягом цього літургічного періоду. Зараз хотів би особливо зосередитися на духові покайння, який має спонукати нас каятись –

і з жалем, і з упованням на божу милість – в своїх гріхах та гріхах усього людства.

Коментуючи заклик пророка Йоїла до покаяння, *«поверніться до Мене усім вашим серцем»*, який літургія спрямовує до нас на початку Великого Посту (8), Св. Єроним говорить: «Хай ваше внутрішнє покаяння виражають пост та сльози розкаяння.

Дотримуючись посту зараз, ви пізніше насититесь, плачучи зараз, пізніше звеселитесь, лементуючи зараз, пізніше втішитесь. Не майте сумніву в прощенні, якою великою не була б ваша провина, велич Його милосердя покриє всю безліч ваших гріхів» (9).

Перш за все, покаймося в наших власних помилках. Ми всі отримали дар Хрещення, завдяки чому стали дітьми Бога та

членами Містичного Тіла Христа, Церкви. Хіба не логічно, щоб ми усією душею відповіли на таку велику любов. Тим не менш, треба визнати, що часто, в силу нашої слабкості, нам не вдається виконати волю Господа, або ж ми не відкликаємося на Його любов з тою швидкістю та щедрістю, яких Він має право очікувати від нас.

Як засмучувався наш Отець, коли бачив велику чисельність християн, що забули про величність та гідність свого богосинівства! Візьмемо ж близько до серця його слова: «Відкликнись! Слухай слова Духа Святого: *Si inimicus meus maldixisset mihi, sustinuissem utique* – якщо мій недруг ганьбить мене, це можна й треба витерпіти. Але ти... *tu vero homo unanimes, dux meus, et notus meus, qui simul mecum dulces capiebas cibos* – ти,

мій друг, мій супутник, що сидить зі мною та ламає хліб!» (10).

Мої дочки та сини, зберігаючи спокій в душі, будемо прямо визнавати свої гріхи та помилки. Господь - наш Отець, що дуже любить нас, котрий завжди готовий стиснути нас в своїх обіймах. Давайте особливо турбуватися про щоденні хвилини іспиту совісті та провадити його - без надмірної прискіпливості, але з делікатністю - так, щоб за допомогою Святого Духа побачити, що було доброго, що поганого, що можливо було зробити краще. Помічаючи добре, ми повинні щиро дякувати, помічаючи помилки - по-синівськи просити пробачення. І завжди завершати актом покаяння - жалем, що походить від любові, - та конкретним рішенням, хай навіть невеликим,

але позначеним глибоким
прагненням духовного зростання.

Завдяки цьому, приступаючи до
Таїнства покаяння, ми будемо
добре підготовлені до нього та
здобудемо більші духовні блага.
Чи розуміємо ми, що здійснюючи
іспит совісті, що є найдавнішою
християнською традицією, ми
відкриваємо душу Господу? Чи
усвідомлюємо ми, що Бог готовий
обдарувати нас своєю ласкою так,
щоб ми любили Його ще більше?

Церква рекомендувала та
продовжує рекомендувати
практику частої сповіді. Без цього
засобу особистого освячення
гранично складно, якщо взагалі
можливо, підтримувати
християнське життя на високому
рівні, особливо, коли в нашому
оточенні присутнє так багато
можливостей віддалитися від
Бога. Тому я не втомлююсь

закликати вас до продовження посиленого та широкого «апостолату сповіді». Ми не можемо дозволити, щоб нами панувала людська думка. Давайте і в наших друзях, рідних та колегах підсилювати ревність допомагати тим, з ким вони спілкуються.

Говоріть усім, так, щоб ваша переконаність в цьому була очевидна, що люди повинні скористатися з численних милостей Великого Посту, щоб глибоко очистити душу та відкрити або зміцнити свою близькість до Бога. Вони будуть відчувати спокій та щастя, тому що немає більшої радості, ніж усвідомлювати себе дочкою або сином Бога. Пропонуйте їм регулярно вдаватися до «Таїнства радості», як називав його наш Отець.

Я згадував також про необхідність просити прощення за гріхи інших, що не вимагає здійснення якихось великих справ. Наш Господь вже зробив це, вмираючи за нас на Хресті. Але Він бажає, щоб ми з'єдналися із Його покутною Жертвою в невеликих самопожертвах та покаюннях, що пов'язані із самим плином життя: прикрощі хвороб, нерозуміння з боку інших, труднощі на роботі, плани, що були побудовані з великим ентузіазмом але не здійснилися. Щоб ставитися з гумором до такого роду прикрощів, що складають частину нашого особистого освячення, добре було б, особливо протягом цих шести тижнів, великодушно додати невеличкі самопожертви по відношенню до їжі, питва, комфорту, відпочинку, що ще більш з'єднає нас з Хрестом Христа та підготує до здобуття багатьох плодів Пасхи.

Бенедикт XVI недавно нагадав про постійну важливість такого роду дій. В енцикліці про надію він писав: «Одною з форм благочестя - сьогодні, можливо, дещо забутою, але ще недавно вельми поширеною - була ідея «жертвувати» маленькі повсякденні турботи, що приходять до нас знов і знов, приносячи з собою нудьгу та роздратування, і тим самим надавати їм якийсь сенс» (11). І Папа, висловлюючи жаль з того, що багато людей, здається, забули про ці знаки любові до Бога, додає, що благочестиві душі, жертвуючи повсякденні прикромці, були переконані, «що можуть з'єднати з великим стражданням Христа свої незначні труди та завдяки цьому вони стануть частиною скарбниці співчуття, якого потребує людство» (12). І далі він говорить: «Мабуть, слід дійсно замислитися,

чи не стане це розумною
можливістю й для нас» (13).

Я задаю це питання вам, щоб
кожен з вас замислився над ним,
наново відкриваючи цінність
«незримої і непомітної
самопожертви» (14), і щоб ви
запитали тих, хто є поруч з вами.

Прошу вас, як і кожного місяця, в
найтісніший спосіб приєднатися
до моїх намірів. Особливо
молиться зараз про початок
постійної апостольської праці в
Румунії та Індонезії. Все веде до
того, щоб, якщо на то буде воля
Божа, розпочати її цього року. І
продовжуйте молитися за Папу та
його наміри, важливе місце серед
яких посідає єдність усіх
християн, починаючи з більш
глибокої та надприродної єдності
католиків.

Прошу вас також щоденно
молитися за хворих. Наш Господь

дав нам безмірний скорб, яким є
здатність опікуватися багатьох
стражденими. Я хотів би, щоб
так само, як Господь знаходить
усіх, хто страждає, щоб зцілити їх
та утішити, і ми намагалися
збагатити свою душу милосердям,
справжньою любов'ю, опікуючись
про нужденними.

Не буду затягувати листа, але
попрошу, щоб ви молилися
нашому любимому Дону Альваро,
котрий відзначав свої іменини 19
лютого. Попросимо його знайти в
Господа вдосталь братньої любові,
щоб кожен у Справі, будь-якої миті
та особливо, якщо страждає від
хвороби, міг живо відчутти
реальність того, що Opus Dei -
родина, справжня родина, де ми з
радістю присвячуємо себе один
одному.

Благословляю вас з великою
любов'ю,

ваш Отець

+ Хав'єр

Рим, 1 лютого 2008 р.

1. Бенедикт XVI. Катехеза під час аудієнції, 21 лютого 2007р.

2. Римський місал. Попільна Середа, посипання попелом (див. Бут 3:19).

3. Бенедикт XVI. Енцикліка *Spe Salvi*, 30 лютого 2007 р., N 41.

4. Римський місал. Попільна Середа, посипання попелом (див. Мк 1:15).

5. Св. Хосемарія. Дорога, N 168.

6. Св. Хосемарія. Христос проходить поруч, N 57.

7. Римський місал. Попільна Середа, антифон при посипання попелом (див. Йоїл 2:13).

8. Римський місал. Попільна
Середа, перше читання (Йоїл 2:12).
9. Св. Єроним. Коментар до книги
Пророка Йоїл, 12-13.
10. Св. Хосемарія. Дорога, N 244.
11. Бенедикт XVI. Енцикліка *Spe
Salvi*, 30 лютого 2007 р., N 40.
12. Там же.
13. Там же.
14. Св. Хосемарія. Дорога, N 185 і
509.